గాలికన్ను

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలప్పుడు గోల్కొండలో ఎక్కిన నేను ఆ ఉక్కపోతకు గూడలెగరేశాను. మహా చికాకు పడిపోయి– గోల్కొండకు ఎయిర్ కండిషన్డ్ బోగీ పెట్టని రైల్వే వాళ్ళను, ఎక్కిన పెట్టెలో పనిచేయని ఫ్యానున్ని, కుప్పలు కుప్పలుగా ఏ పనీ లేకుండా తిరుగుతున్నట్లున్న జనాన్నీ తిట్టిపోస్తున్నాను. హాయిగా ఏ గోలయినా లేకుండా కూర్చుందామన్నా మొదటి తరగతిలో సీటు దొరికి చావలేదు.

"నేను చెబుతూనే ఉన్నాను ఈ బండికి వద్దండీ అని... వింటేనా... అనుభవించండి!" మా భార్యామణిగారు ఉవాచ... ఆడవాళ్ళకు సన్నాయి నొక్కులకు ఛాన్సు దొరకాలేగాని వదిలిపెట్టే అవకాశం ఇవ్వరు.

"ఈ బండికి వెళ్ళకపోతే ఈ ఎండలో ఆ బస్సుల్లోపడి నాలుగు గంటలు ప్రయాణం చేస్తామా... ఒళ్ళు హూనమై పోతుంది. ఎట్లాలేదన్నా అయిదింటకన్నా వేణుగోపాల్ ఇంట్లో ఉండాలి. పెళ్ళి ఏడుగంటలకు. రెండు గంటల ముందన్నా వెళ్ళకపోతే వాడెలా తిట్టిపోస్తాడో నీకు తెలుసు కదా!" పెట్టె తీసి పైన పెడుతూ అన్నాను.

"నిజమే అనుకోండి. కారులో అయితే ఎంత హాయిగా వుండేది?"

"సడన్‌గా మన డ్రైవర్‌కి కడుపులోనొప్పి వస్తుందని నేను కలగన్నానా. ఓ గంట ముందు తెలిసినా ఏ స్నేహితుడి కైనా ఫోను చేసి వాళ్ల డ్రైవర్‌ని పిలిపించి వుండేవాడిని. నాకు అంత దూరం డ్రైవ్ చేయటం మహా చికాకు బాబూ!"

"బద్ధకం అని చెప్పరాదూ!" అన్నది ముఖం పక్కకు తిప్పుకుంటూ.

నేను సీటుమీద ఇబ్బందిగా కదిలాను. "ఇదొక నయంలే. కాస్త కుషన్ అన్నా ఏడ్చింది!" అన్నాను. "నాకు బద్ధకం అనేశావ్. కానీ అంతసేపు కళ్ళార్పకుండా రోడ్డు మీదకు చూస్తూ కూర్చోవడం నా తరంగాదు!"

"మరీషోకులు... ఏం చేస్తాం, కానీయండి!"

రైలు ఇంజన్ కూత కూసింది. గార్డు విజిల్ ఊదాడు. ప్లాట్‌ఫారం మీద జనం అడ్డంగా, అర్థం కానట్లుగా పరుగెదుతున్నారు. చెమటలు కారుస్తున్న శరీరాలకు సేద తీరుస్తున్నట్లుగా బండి కదలటంతో పెట్టెలోకి గాలి వచ్చి హాయిగా ఉన్నది.

అప్పుడే నేను ఉలిక్కిపడేలా ఎదురుగా కూర్చొని ఉన్న ఓ స్త్రీ నన్నే కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని విచిత్రంగా చూస్తూ కనబడింది.

ఒకళ్ళ కళ్ళల్లోకి ఒకళ్ళం అలా చూస్తూనే కొద్ది సేపు ఉండిపోయాం.

రైలు ప్లాట్‌ఫాం వదిలేసి రైలునిలయం కూడా దాటి వెళ్ళిపోతున్నది.

మా శ్రీమతిగారు సికింద్రాబాద్‌లో కొన్న తెలుగు పత్రికను తెరిచింది.

"మీ పేరు శకుంతలగారు కదూ?"

"అవును!... మీరు హైద్రాబాద్‌లో ఉంటున్నారా?"

"అవును. మీరు?"

"నేను ఆలేరులో ఉంటున్నాను. అమ్మా, నాన్న హైదరాబాద్‌లో ఉంటున్నారు!"

"ఆలేరు అంటే... మీ భర్తగారికి అక్కడ ఉద్యోగమన్నమాట!"

శకుంతల ముఖం నా ప్రశ్నకు తెల్లగా పాలిపోవటం గమనించాను. నాకు అర్థంకాలేదు ఆమెలోని వ్యాకులత ఏమిటో. ఆమె తల వంచుకున్నది. ఆమె పెదిమలు దుఃఖంతో వణుకుతున్నట్లున్నాయి.

"లేదు. నాకే!" చాలా అసహనంగా అటూ ఇటూ కదిలింది.

అది గమనించి మాట మారుస్తున్నట్లుగా "ఈమె నా భార్యామణి, అరుంధతి. వీరు శకుంతలగారని నాకు... మాకు పరిచయస్థురాలు!" అన్నాను.

వాళ్ళిద్దరూ ఒకళ్ళ కళ్ళల్లోకి ఒకళ్ళు చూసుకున్నారు. ఆ చూపులు నాకు చాలా విచిత్రంగా ఉన్నట్లనిపించాయి.

అరుంధతి మా ఇద్దరినీ పట్టి పట్టి చూస్తున్నది. ఎప్పుడూ తనకు పరిచయంలేని స్త్రీని భర్తగారు పూర్వాపరాలు మరీమరీ కనుక్కుంటున్నాడంటే ఆమె చాలా పరిచయస్థురాలే అయి వుండాలి అని అనుకుంటుండాలి.

శకుంతల అందగత్తె. నా కళ్ళకైతే అందగత్తెలలో అందగత్తె. అయిదడుగుల అయిదంగుళాల పొడువు ఉంది. ఎర్రటి ఎరుపు రంగులో, కొన తేరిన ముక్కుతో, విశాలమైన కళ్ళతో, పెద్ద తలకట్టుతో ఎవరికి కనబడదు అందంగా!

బ్రహ్మ ఒక్కొక్కసారి మనస్సు దగ్గర పెట్టుకొని బొమ్మలు చేస్తుంటాడు. అలా తక్కువసార్లు చేసిన బొమ్మలలో కూడా ప్రథమ స్థానంలో ఉంటుంది శకుంతల!

పెళ్ళి చూపుల నాడు ముసిముసి నవ్వులతో సిగ్గుగా తలవంచుకుని అలవోకగా నా వంక చూసినప్పుడు– ఆ కళ్ళల్లోనుంచి వెలువడిన చూపుల బాణాలు నా గుండెల్ని తాకి నన్ను స్వర్గంలో తిప్పినాయి.

అందుకే–

వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితి చూడలేదు. వాళ్ళ నాన్న ఉద్యోగం చూడలేదు. ఇంకా ఆమెకు పెళ్ళి కావాల్సిన ముగ్గురు చెల్లెళ్ళున్నారని, చదువుల్లో ఇద్దరు తమ్ముళ్ళున్నారని– వాళ్ళ ఖర్చులతో సతమతమవుతూ, నాకేమీ పెట్టలేరని కూడా నేను చూడలేదు. ఆ క్షణాన నా అంతస్తు నాకు గుర్తు లేదు. నా బంగళాలు నాకు గుర్తులేవు. మా కార్లు నాకు గుర్తు లేవు. మా నాన్న సంపాదిస్తున్న లక్షలకు లక్షల డబ్బు నాకు గుర్తు లేదు.

సర్వం మరిచి– నేను శకుంతలను తప్ప ఈప్రపంచంలో మరెవ్వరినీ పెళ్ళి చేసుకోను అని అన్నప్పుడు మా అమ్మా, నాన్నా నవ్వేశారు.

"గుడ్... నీకు నచ్చిన అమ్మాయితో నువ్వు పొందే సుఖం, మేం మెచ్చిన అమ్మాయి తెచ్చే డబ్బుతో పొందలేవు. మనకున్నది చాలు. గో ఎహెడ్!"

మా అమ్మ సరేసరి. "నీకు అష్టైశ్వర్యాలు ఆ అమ్మాయేరా నాన్నా!" అన్నది.

"టిక్కెట్ ప్లీజ్!"

గొలుసులాగి రైలు ఆపినట్లుగా టిక్కెట్టు కలెక్టరు నా గతపు ఆలోచనలకు కత్తెర్లు వేసి నన్ను రైల్లోకి లాగాడు కొద్దిసేపు.

అంతా అయిపోయింది. ఇంకా లగ్నాలు పెట్టుకోవటమే ఆలస్యం అనుకుంటున్న సమయంలో ఆ అమ్మాయి ఈ సంబంధానికి ఇష్టపడటంలేదు అనే వార్త నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది. చికాకు కలిగించింది. అర్థంపర్థంలేని అయోమయంలో పడవేసింది.

"ఎందుకని... నేను నచ్చలేదా?"

"ఈ ప్రపంచంలో నిన్ను చూసిన ఏ అమ్మాయి ఆ మాట అనగలుగుతుంది. అదికాదుగాని అసలు కారణం తెలియటంలేదు!" మధ్యవర్తి అన్నాడు.

అమ్మా, నాన్నా, నేనూ భోజనాల దగ్గర కూర్చున్నప్పుడు ఈ విషయమే చర్చకువచ్చింది. మేం ఒకటి అనుకున్నాం. ఆ అమ్మాయి ఇప్పటికే ఎవరినో ప్రేమించి ఉండాలి. అందుకే ఇలా జరిగింది అని.

తరువాత అమ్మ నిర్లిప్తంగా అన్నది గూడా. "పోనీయ్‌లేరా పెద్దల బలవంతంతో ఈ పెళ్ళి జరిపినా- అదే నిజమయితే మీరు సుఖంగా ఉండగలుగుతారా. నీకు నచ్చినమ్మాయి నీకు దక్కకపోవటం నీ దురదృష్టమే అవ్వవచ్చు గాని- ఇప్పుడు నువ్వు అదృష్టవంతుడివిగానే భావించు."

అంత ఇష్టంలేనిది పెళ్ళిచూపులకు ఎందుకు కూర్చోవాలిట? కూర్చున్నదిపో- అంత చక్కగా ఎందుకు అలంకరించు కోవాలిట? అలంకరించుకున్నదిపో- ఆ ఎర్రటి పెదాల మీద అంత చక్కటి చిరునవ్వును ఎందుకు పూయించాలిట?

'ఛీ- ఈ ఆడవాళ్ళను నమ్మగూడదు!' కసిగా అనుకున్నాను.

సరిగ్గా ఆనాటికి పది సంవత్సరాల తరువాత ఈనాడు తిరిగి దర్శనమిచ్చింది ఆ శకుంతల.

నేను మర్చిపోలేని ఆ రూపం తిరిగి నా కళ్ళముందు తళుక్కుమన్నది.

అయితే-

ఆ ముఖంలో అప్పటి మెరుపు లేదు. ఆ కళ్ళల్లో అప్పటి వెలుగు లేదు. ఆ పెదిమల మీద అప్పటి చిరునవ్వు లేదు.

ఆ ప్రేమించినవాడు నాలుగు రోజులు మురిపించి, మాయచేసి, మోసంచేసి పారిపోలేదు గదా!

ఏమో-

క్రుంగి కృశించిపోయినట్లుగా ఆ శరీరం ఏ దిగుళ్ళ వలల్లోనో చిక్కుకున్నట్లూ ఆ కళ్ళ చుట్టూ నల్లటి గీతలు.

అవును- ఇందాకటి నుంచి గమనించలేదు. ఆ నుదుటిన కుంకుమ బొట్టు బదులుగా చిన్న స్టిక్కర్‌లాంటిది ఉన్నదేమిటి?

చటుక్కున చేతుల వంక చూశాను. మెడవంక చూశాను. ఆమెను అలా విభ్రాంతిగా చూస్తూనే ఉండిపోయాను.

ఇందాక- మీ భర్త అలేరులో పనిచేస్తున్నారా అన్నప్పుడే ఆమె మొహం తెల్లగా పాలిపోవటం గుర్తుకు వచ్చింది.

క్షణం తడబడ్డాను.

నా ఊహ నిజంగాకుండా చేయి భగవంతుడా అని వేయి దేవుళ్ళకు మనస్సులోనే మొక్కుకున్నాను. పది సంవత్సరాల క్రితం ఆమె మీద నేను ఏర్పరుచుకున్న కసిని గూడా మరిచిపోయాను.

అంత అందమైన శకుంతలను భర్తృహీనంగా ఊహించలేను నేను.

పెద్ద శబ్దంతో రైలు బీబీ నగర్ స్టేషన్ దాటుతోంది.

శూన్యంలోకి చూస్తున్నట్లుగా ఆమె ముఖంలోకే చూస్తూ వుండిపోయాను కొన్ని నిముషాల వరకు.

నా చూపులకు నా భార్యామణి చాలా ఇబ్బందిగా అటూ ఇటూ కదలటం నేను గమనించాను- కానీ నా కళ్లు, నా మనస్సు శకుంతలను దాటి బయటకు రావటంలేదు.

"అదెలా జరిగింది?"

"ఏది?"

"అదే- మీ వారు పోవడం!"

"వారికి కాలం తీరింది వెళ్ళిపోయారు!" చాలా నిర్లిప్తంగా అన్నది. "ప్రయాణీకులు ఎవరి స్టేషన్‌లో వారు దిగి పోతారు. ఆయన దిగవలసిన ఊరు ముందుగా వచ్చింది- అంతే!"

ఆమె చెప్పిన తీరుకు నా గొంతు తడారిపోయింది.

ఆ విషయం కదిలించినప్పుడు ఆమెలో ఎలాంటి ఉద్విగ్నతా లేదు. ఎలాంటి దుఃఖమూ లేదు- అసలు ఎలాంటి ప్రకంపనా ఉన్నట్లుగా అనిపించలేదు. భోజనం ఎందుకు చేయలేదూ అంటే- ఆకలి లేదు అన్నంత తేలిగ్గా చెప్పింది. అంటే తనని తాను ఎంతగానో నిగ్రహించుకుంటున్నదన్నమాట!

పోతున్న రైలు మోత నాకు వినబడటంలేదు. పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడుకుంటున్న తోటి ప్రయాణీకుల మాటలు నాకు వినబడటం లేదు. దడదడలాడుతున్న పెట్టెలోని ఫ్యానుల ధ్వని నాకు వినిపించటంలేదు.

భగవంతుడా- అంత అందమైన శకుంతలను సృష్టించిన నువ్వే ఆమెకు అంత దుఃఖాన్ని కూడా ఎందుకు కలిగించావ్?

"సారీ! నాకు చాలా బాధగా వున్నది. ఐయామ్ సారీ!"

"మీ బాధ నాకు ఉపశమనం కలిగిస్తుందని నేననుకోను. ఎవరి జీవితాలు ఎలా వెళ్ళిపోవాల్సి ఉంటే అలా వెళ్ళిపోతాయి. ఒకళ్ళ గురించి ఒకళ్ళు బాధపడే ఆవశ్యకత ఎవరికీ ఉండకూడదు. మనం బాధ్యులమా? మనచేతిలో ఉన్నదా ఇదంతా?" సర్వం త్యజించిన దానిలా చాలా ఉదాసీనంగా మాట్లాడుతున్నది శకుంతల.

మా ఆవిడ ఫ్లాస్కు తీసింది. కప్పులో కాఫీ వంచుతూ, "మీరు తాగుతారా?" అన్నది నావంక చూస్తూ.

"ఇవ్వు... శకుంతలగారికి కూడా ఇవ్వు!"

"నాకు వద్దండీ... నాకు కాఫీ అలవాటు లేదు!"

మా ఆవిడ మాట్లాడలేదు. నేను మాట్లాడలేదు. మౌనంగా దాని చేతిలోనుంచి కాఫీ కప్పు అందుకుని చిన్నగా తాగుతున్నాను.

ఆమె నన్ను నిరాకరించటానికి కారణం మేం ఊహించిందే అయి వుండవచ్చు. అయి వుండకనూపోవచ్చు. అది ఏదైనా దాని వలన ఆమె ఏం కోల్పోయిందో, ఎంతగా నష్టపోయిందో- జీవిత సౌభాగ్యాన్ని ఎలా చేతులారా త్రుంచి వేసుకున్నదో ఇప్పుడు అర్థం అయి వుంటుంది!

భర్త బ్రతికుండగా కాకపోయినా- తరువాతయినా నేను గుర్తుకువస్తూ ఉండి ఉండవచ్చు. తను చేసిన పొరబాటును అవలోకనం చేసుకుంటూ ఉండవచ్చు. కాదూ, ఈ క్షణాన నన్ను చూసినప్పుడయినా గతమంతా మనస్సు తెరమీద కదిలి పశ్చాత్తాపడుతూ ఉండివుండవచ్చు.

మా ఆవిడ తిరిగి పుస్తక పఠనంలో పడింది. అది నిజంగా చదువుతున్నదో లేక చూపుల్ని మాత్రం పుస్తకం మీదనే కేంద్రీకరించి, చెవుల్ని మా వైపు గురిపెట్టి ఉంచిందో

ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి. ఒకవేళ అది అలా చేసినా దానిని తప్పు పట్టవలసిన అవసరంలేదు. ఏ స్త్రీ అయినా భర్తను అలాంటి పరిస్థితులలో అలాగే గమనిస్తూ వుంటుంది!

ఏది ఏమైనా ఆ క్షణాన నా శ్రీమతిని నేను పట్టించుకోదలుచుకోలేదు. తప్పు చేయనప్పుడు భయపడవలసిన అవసరం లేదు, బాధ పడవలసిన అగత్యమూ లేదు!

"సో..." తడబడుతున్నట్లుగా ఆగాను. "మీరానాడు తీసుకున్న నిర్ణయం ఎంత అనర్థానికి హేతువయిందో గుర్తించారా?" అన్నాను.

క్షణం నేను తప్పుగా మాట్లాడుతున్నానా అని అనిపించింది. కానీ మనిషిలోని బలహీనత ఒక్కొక్కసారి తను మాట్లాడే మాటల్లోని తప్పొప్పులను గమనించదు. నేనూ మనిషినే. మనస్సు అట్టడుగు పొరల్లో ఇంకా పేరుకుపోయి ఉన్న- నన్ను కాదన్నదనే నిజం- నా మనస్సును మౌనంగా ఉండనీయకుండా చేసింది.

ఆమె తప్పును ఇప్పటికైనా ఆమె తెలుసుకొని ఉంటే నాకదో ఆనందం!

"నా నుదుటన ఇలా రాసి ఉన్నప్పుడు ఆయనకు గాకపోతే మరొకరికి అది శాపమై ఉండేది!" చాలా పేలవంగా నవ్వింది.

నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. ఒంటినంతా ఒక్కసారి ఏదో భయంకర నిజం ఊపి వదిలినట్లనిపించింది. శరీరాన్ని చెమటలు పట్టసాగినాయి.

అంటే... అంటే...

ఆ మృత్యువు నన్నయినా కబళించి ఉండేదే అనేదేనా ఆమె మాటల్లోని అర్థం!

నా అవస్థను చూచి మరోసారి ఆమె నవ్వినట్లనిపించింది. కొద్ది క్షణాల వరకూ తలెత్త లేకపోయాను. నోరు తెరవలేనంతగా కుట్టివేసింది ఆమె నా పెదిమలను.

మనస్సంతా వికలమయింది. చంచలమైన ఆలోచనలతో సతమతమవుతూ చాలా సేపు అలాగే మౌనంగా ఉండిపోయాను. చిన్న ముళ్ళకంపను తీసివేసే ప్రయత్నంలో పెద్ద తేనెతుట్టెనే కదిలించివేశాను.

కాని ఇంత మానసిక ఆందోళనకు గురిచేసిన ఆమె సమాధానం నా గుండె లోతుల్లోంచి పుట్టుకువచ్చిన ఆ కోరికను అణగద్రొక్కలేకపోతున్నది.

నన్ను నేను దిటవు చేసుకోక తప్పదు. నాకున్నది ఇంకో కొద్ది నిముషాల సమయమే.

రైలు భువనగిరి స్టేషన్‌ను వదులుతుండటంతో నా ఆదుర్దా మరింత ఎక్కువయింది. అక్కడకు ఆలేరు ప్రయాణం మరికొన్ని నిముషాలు మాత్రమే. ఆలేరు వచ్చేస్తుంది. ఆమె దిగిపోతుంది. ఆమె తిరిగి కనబడకపోవచ్చు. అప్పుడు ఇక జీవితంలో నా ప్రశ్నకు నేను సమాధానం పొందే అవకాశమే లేదు.

ఊఁహూఁ... ఆమెను వదిలిపెట్టగూడదు.

తను నన్ను ఏ కారణంతో నిరాకరించింది?

అది ఎలాంటి కారణమయినా సరే, ఒక్కసారి తెలుసుకుంటే ఇక ఆ విషయం నాలో శేష ప్రశ్నగా మిగిలే అవకాశం లేదు.

నన్ను నిరాకరించటానికి కారణం ఆమెలోని తప్పేనా? లేక ఆమె నాలో చూసిన తప్పా?

నా భార్య కాఫీ తాగిన కప్పులను తీసుకొని కడిగేటందుకు వాష్ బేసిన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"నేనో ప్రశ్న అడుగుతాను... మీరు సమాధానం చెప్పాలి!" అన్నాను.

శకుంతల సాలోచనగా నా వంక ఒక్కసారి చూసి, "అడగండి!" అన్నది.

"ఓ.కే. ఇందాక మీ మాటల్లోలాగా నాకు మంచి జరిగిందనే అనుకుందాం. కానీ మీ వాళ్ళు ఇష్టాన్ని తెలిపిన తరువాత తిరిగి మీ అభిప్రాయాన్ని మార్చుకొని నన్ను నిరాకరించవలసిన అవసరం ఎందుకు కలిగింది– సమాధానం సూటిగా చెప్పండి. వినాలని నాకు చాలా కుతూహలంగావున్నది!" అడగవలసింది అడిగిన తరువాత చాలా హాయిగా శ్వాస పీల్చుకున్నాను.

ఆమె క్షణం గూడా ఆలస్యం చేయలేదు. "నుదుటి రాతను ఎవరు తప్పించగలరు?" అన్నది నిర్లిప్తంగా.

"అది నా ప్రశ్నకు సమాధానం కాదు!"

"కొన్ని ప్రశ్నలు ప్రశ్నలుగా ఉంటేనే అందంగా ఉంటాయేమో?" అన్నది పేలవంగా నవ్వి.

"కానీ మీ ఉద్దేశ్యం విని నేనెంతగా బాధపడ్డానో మీకు తెలుసా?"

కొద్దిక్షణాలు సంశయిస్తున్నట్లుగా ఆగి, "మీరెంత బాధపడ్డారో ఊహించగలను. కాని అలా చెప్పటానికి నేనెంత గుండె నిబ్బరం చేసుకున్నానో మీరు ఊహించలేరు!" అన్నది.

నా భార్య వచ్చింది.

మేం మౌనంగా కూర్చొని వున్నాం.

ఎక్కినప్పుడు చికాకుపడ్డ ఆ పెట్టెలో మరింత మంది గుంపులు గుంపులుగా ఎక్కినా నాకు ఏ మాత్రం ఇబ్బంది అనిపించలేదు. మోడువారిన చెట్ల నడుమ లతలా కనిపించిన శకుంతల నన్ను మరోప్రపంచంలో పడేసింది. కానీ ఆ లత కూడా ఎవ్వరికీ పనికిరాని, ఎందుకూ పనికిరాని పిచ్చి ఆకుల తీగలా బ్రతుకుతున్నదని తెలిసినప్పుడు- ఈ ప్రపంచంలో నేను బాధపడినంతగా మరెవ్వరూ బాధపడి ఉండరు.

అరుంధతి అడిగింది: "ఇంకెంత సేపు కూర్చోవాలి?"

"ఆలేరు... జనగాం... కాజీపేట!" ఆలేరు అంటూ జీవితంలో మరోసారి చూడలేని శకుంతల వైపు చూశాను. మహా అయితే ఇంకో పదిహేను నిముషాలు అలా నా ఎదురుగ్గా కూర్చొని వుంటుంది.

ఈ కొద్ది సమయంలోనే నేను శకుంతలనుండి నా ప్రశ్నకు సమాధానం ఎలాగైనా రాబట్టాలి!

"ఏం చేస్తున్నారు మీరు అక్కడ?"

"విద్యాశాఖ వారి బడిలో ఉపాధ్యాయినిగా!"

"ఎన్నాళ్ళనుండి?"

"ఎనిమిది సంవత్సరాలయింది జేరి!"

"అంటే- ?" వింతగా చూస్తూ ముందుకు వంగాను.

"నేను పెళ్ళయిన ఆరు నెలలకే విధవనయ్యాను. తరువాత ఆరునెలలకు తల్లినయ్యాను!" ఆమె తలవంచుకునే చెప్పింది.

నేను నా తలను వెనుక చెక్కకానించి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"అప్పటినుండీ ఆలేరేనా?"

ఆమె చిన్నగా నవ్వింది.

"ఘనాపూర్‌లో స్కూలు జీవితం ప్రారంభమయింది. తరువాత జనగాం వచ్చాను. ఆపైన ఆలేరు. బహుశః కొన్నాళ్ళకు భువనగిరి... మరికొంత కాలానికి హైద్రాబాద్... ప్రభుత్వంతో పనులు కదండీ... నత్తనడక..."

"మీకు అబ్బాయా, అమ్మాయా?"

"గర్వంగా చెప్పుకోవాలీ అంటే వంశోద్ధారకుడే. మా అమ్మ దగ్గర ఉంటాడు. నేనే శని, ఆదివారాలలో వెళ్ళి వస్తుంటాను." చాలా హాయిగానే ఉన్నాను అన్నట్లుగా నాకు కనబడాలని ఆమె ఉద్దేశ్యం అయి ఉండవచ్చు- నవ్వింది.

"చాలా ఇబ్బంది గదా!" అన్నాను ఆమె నవ్వును కొట్టేస్తున్నట్లుగా.

"అలాంటి జీవితానికి అలవాటు పడిన తరువాత ఏ ఇబ్బందీ కనబడదు!"

శకుంతల మామూలు మనిషి కాదేమోననిపించింది. ఆమెను దేవుడు ఎలాంటి ఆటుపోట్లకయినా తట్టుకునే స్థితికి చేర్చాడు.

మా శ్రీమతి చేతిలో చదవని ఆ పుస్తకం ఎప్పటికీ పూర్తికాదు.

రైలు అతి వేగంగా పరుగెడుతున్నది.

కిటికీలోనుండి పరిసరాలను తొంగిచూసిన శకుంతల లేచి నిలబడింది. పైన పెట్టిన చేతి పట్టాసంచీని కిందకు దింపుతున్నప్పుడు రైలు నడకలో వేగం తగ్గటం- ఆపైన రాబోయే ఆలేరు స్టేషన్ అవుటర్ సిగ్నల్ దాటటమూ ఒకేసారి జరిగినయి- నేను ఉలిక్కిపడేలా!

నా పరిధి నిముషాలలోనుండి సెకండ్లలోకి జారిపోతున్నది.

"నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతున్నారు!" ఆమెనే చూస్తూ చాలా నిస్సహాయంగా అన్నాను. ఆ సమయంలో ఆమె నుండి సమాధానం పొందలేని నా చేతకానితనం మీద నాకే జాలివేస్తున్నది.

పైనుంచి దించిన సంచీని అప్పటివరకూ తను కూర్చున్న సీటు మీద పెట్టి నా వైపుకు మెడ తిప్పి చిన్నగా నవ్వి ఊరుకున్నది.

ఆ నవ్వు నాలోని ఆవేశం మీద నీళ్ళు చల్లుతున్న ప్రయత్నంలా అనిపించింది.

రైలు స్టేషన్‌లోకి వచ్చేస్తోంది. దాని నడక వేగం మరింతగా తగ్గిపోయింది.

ఆమె సంచీని చేత్తో పట్టుకొని, "వస్తానండీ!" అంటూ మా ఇద్దరికీ నమస్కారాలు పెట్టి నడుస్తుంటే నేనూ లేచాను ఆమెను అనుసరిస్తున్నట్లుగా. అథాట్టుగా నాభార్య నా చేతిమీద తన చేతిని వేసింది. అయినా నేను పట్టించుకోలేదు. ముందుకే అడుగువేశాను.

నాలుగు అడుగులు వేసింతరువాత మొండిగా అన్నాను. "నేను అడిగింది చెప్పరా?" అని.

ఆమె వెనక్కు తిరిగి ఫక్కున నవ్వింది.

"మీ ఆ ముక్కుమీద ఉన్న చిన్న పుట్టుమచ్చ నాకు చాలా వికారంగా కనిపించింది. అందుకే కాదూ అన్నాను!" ముందుకు అడుగులు వేస్తూనే తల వెనక్కుతిప్పి తన విశాలమైన కళ్ళను మరింత విశాలం చేస్తూ చిలిపిగా నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో ఎంత మెరుపు ఉన్నా నాకు కోపం ఆగలేదు. "నాన్సెన్స్..." విసురుగా ఆమె చేయి పట్టుకొని ఆపబోయాను గాని నేను జీవితంలో నేర్చుకున్న సభ్యత, సంస్కారం నా చేతుల్ని కట్టివేశాయి.

ఆమె రైలు పెట్టెలోనుండి అక్కడ దిగవలసిన వాళ్ళంతా దిగింతరువాత చివరకు దిగింది.

నేను తలుపు దగ్గరే దిగుదామా అన్నట్లుగా నిల్చున్నాను.

ఇది ఆఖరి అవకాశం నాకు. కోపగించుకుని పోగొట్టుకోలేను. అరిచి ఆమె నుంచి సమాధానం పొందలేను. తిట్టి సమాధానం రాబట్టలేను.

ఒక స్త్రీ ముందు ఓడిపోతున్నానేమో నని అనిపించగా దుఃఖం వచ్చింది.

"ప్లీజ్... శకుంతలా... ప్లీజ్!"

గార్డు విజిల్ ఊదాడు.

"ఆ కారణం విని మీరు పొందే ఆనందమేమిటి?"

రైలు ఇంజన్ కూత కూసింది.

"నా తప్పేమీ లేకపోతే నాకదే తృప్తి!"

"ఆ తృప్తే మీ జీవితానికి సంతోషం కలిగిస్తుందీ అనుకుంటే సరే అలాగే చెబుతాను, వినండి!"

"థాంక్యూ... థాంక్యూ."

"ఆ రోజుల్లో ఓ రాత్రి నేను ఓ రహస్య సంభాషణ వినటం తటస్థించింది. చిన్నప్పుడే ఎవరో ఓ గొప్ప వ్యక్తి నేను వివాహమయిన కొద్దిరోజులకే విధవనవుతానని చెప్పాడట. మా వాళ్ళు బాధతో తర్జన భర్జనలు పడసాగారు. నాకు ఎంతగానో నచ్చిన మీకు భార్యనయి మీ జీవితంతో ఆటలాడుకోవాలనుకోవటం నాకు వ్యధ గలిగించింది. అందుకే నేను అసలు వివాహమే చేసుకోగూడదు అనుకున్నాను... కానీ...."

ఆమె, కదిలిన రైలు కంటే కూడా వేగంగా నడుస్తున్నట్లనిపించింది నాకు!

* * *

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక: 20.03.1996)